

Play with me

B E C K A M A C K

PLAY
with me

Játszsz velem

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Becka Mack: *Play With Me*
First published in Australia in 2023 by
Simon & Schuster (Australia) Pty Limited
Previously published in 2022 by Streamside Literary INC.

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
ZERO Werbeagentur
München

ISBN 978-963-636-521-9

Minden jog fenntartva

© Becka Mack 2022
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Gruber Katalin 2025

*Mindenkinek, aki egyszer kész volt megtagadni önmagát,
hogy passzoljon valaki más róla alkotott képébe...*

*Senki kedvéért se tompítsd el a fényedet.
A megfelelő emberek sütkérezni akarnak majd benne,
nem ellopni azt.
Addig is mártózz meg benne.*

Pontosan úgy vagy jó, ahogy vagy.

PIHENJ, KATONA!

Garrett

– ROHADTUL MEGMONDTAM!

Kinyújtott kézzel az ujjaimat háromszor a tenyerembe görbítem, egyetemes jeleként annak, hogy *fizess, nyomi!*

Az egyik legjobb barátom és csapattársam, Adam Lockwood, sóhajtva veti hátra a fejét, mintha nem tudná elhinni, hogy ez történik.

Pedig *én* nem tudom elhinni, hogy ez történik!

Tisztázzuk a helyzetet, az a hihetetlen, hogy Adam bízott a vőlegényben.

Feláll, a zsebébe nyúl a tárcájáért, majd visszahuppan a székre. Morogva válogatja a bankjegyeket. Egy százast vág a várakozó tenyerembe, és egy másikat Emmettébe.

Adam felpillant Carterre, a csapatkapitányunkra, a vőlegényre, és a férfitra, aki kétszáz ember előtt keresi a megfelelő szavakat.

Éppen most szólt el magát véletlenül, hogy az újdonsült felesége terhes.

– Én bíztam benned, Carter – morogja Adam. Megadóan emeli fel a kezét, amikor Cara és Jennie is a markát tartva várja a részét a nyereményből.

– Jaj, ne már!

Látjátok, Adam nagyszerű fickó. A legjobb, tényleg. Megbízik mindenkiben, a végtelenségig. Csak néha nem a... megfelelő személyben hisz. Pont, mint most.

Mert Carter Beckett két dologban jó: a hokiban és az újdonsült felesége, Olivia imádatában. Hogy mi az, amiben viszont borzalmas? A titoktartás.

– Oliviónak is tartozom – motyogja Adam. – Még ő is arra fogadott, hogy Carter kikotyogja. Én vagyok az egyetlen, aki hitt benne?

Egy kollektív *igen* csendül az asztal körül, amitől Adam keze végigszánt az arcán. Ám amikor Carter és Jennie anyukája, Holly a vállára teszi a kezét, azt hiszem, tényleg sírva fakad.

– Hatszáz dolcsit veszítettem két perc alatt, mert az a fickó képtelen egyetlen estére befogni a száját.

Holly elteszi a nyereményét.

– Szeretem a fiamat, de Carter igényli a figyelmet, és nem gondolja át, hogy mi hagyja el a száját. Az apjától örökölte. Nem hibáztatnám Olivíát, ha a fiamnak ma a kanapén kéne aludnia.

Ebben a pillanatban az aprócska menyasszony elviharzik, Carterrel a nyomában.

– Te ma este ebből *semmit* nem kapsz! – mérgelődik Olivia, és megállva körberajzolja az alsó testét. – *Semmit!*

Carter levegő után kap, és leesett állal a felesége után ered.

– *Ollie!* Véletlen volt. Ezért nem utasíthatsz vissza! Nem teheted!

– Tudtam, hogy ez lesz életem legszórakoztatóbb esküvője. – Beledöfök Adam megkezdett csokitortájába, és betömök egy falatot a számba. Oreó-darabkák vannak a tejkaramellás töltelékben. Csodálatos.

– Calfer s Ovi shajá hévéűsört siálhatnáak.

– Tudod, mi segítene? – Jennie tökéletesen megformált szemöldöke felszalad, miközben tekintetét a számra szegezi. – Nyeljél, baszki, mielőtt megszólalsz!

Nem rágok tovább, és amikor a tekintetünk találkozik, égni kezd a fülem. Jennie egy vérbeli Beckett, azt meg kell hagyni. Egy, ami a szíven az a száján okostojás, mint a bátyja, ugyanolyan gödröcskéekkel és bosszantóan önelégült vigyorral. De amíg Carter szeme sötétzöld, addig a húgáé hűvös kék, egy leheletnyi lila árnyalattal.

Szép.

Vagy *mittom én*.

Nyelek egyet, leteszem a villámat, és megköszörülöm a torcom. Az elfogyasztott alkohol arra sarkall, hogy olyan választ adjak, amit normális esetben félnék kimondani.

– Ha szeretnél egy keveset, csak kérned kell, bébi Beckett.

– Nem vagyok bébi! – vág vissza, keresztbe font karral a mellkasán. Feltolja tökéletes, ragyogó mellét, ezzel fokozva a „dugj meg!” kisugárzást, ahogy a csillogó, vörösáfonya-színű ruhájában billeg.

Olyan gyorsan törlöm ki a gondolatot a fejemből, ahogy megfogalmazódik. Néha aggódom, hogy ha a húgáról van szó, Carternek szuperszonikus hallása van, és... még a gondolataimat is hallja, vagy valami ilyesmi. Elégszer láttam már a jégen verekedni, hogy ne akarjak a haragja céltáblája lenni. Úgy szeretem az arcomat, ahogy van, nem kell átrendezni.

Amikor újabb falat tortáért nyúlok, Adam elhúzza a tányérját.

– Az *én* tortám. – A duzzogással mit sem törődve oda nyújtja Jennie-nek. – Kéred?

Elakad a lélegzetem, és leesik az állam.

– Garrett, szívem. – Holly megszorítja a vállamat. – Hol van a ma esti partnered?

Forróság kúszik fel a nyakamon.

– Nem hoztam magammal senkit – motyogom. Volt miből válogatnom, de nem szerettem volna, hogy bárki téves következtetéseket vonjon le. Szerintem az esküvők nagyon különleges események.

– Miért nem? Olyan jóképű férfi vagy, édesem.

Megvakarom a fejem, tekintetem az üres tányéromra siklik.

– Kösz, Mrs. Beckett. – Morcosan Jennie-re hunyorgok, amikor felhorkant. – És a te párod hol van bébi Beckett?

– Nem járok senkivel, és nincs is hozzá kedvem.

Holly sóhajtva ereszkedik le mellém.

– Őszinte leszek, Jennie, épp most oldottam meg egy gondot, amit minden szeretetemmel a *fiamnak* nevezek. Kérlek, ne legyél olyan, mint ő. – Holly ragyogó szemmel fordul felém.

– Hé, ha te nem jársz senkivel, és a lányom sem jár sen...

Cara és Emmett egyszerre borulnak az asztalra, és szakadnak a röhögéstől.

– Ne! – mondja fulladozva Cara, és törölgeti az arcán lefolyó könnyeket. – Szent szar! El tudod képzelni? Holly, mi szeretjük Garrettet. Nem akarjuk, hogy meghaljon. Carter *megölné!*

– És mi a helyzet veled, Adam? – mosolyog rá Holly. – Te olyan édes vagy. Carter téged biztosan nem lenne képes megölni.

Jennie karja a levegőbe lendül.

– Anya! Abbahagynád, hogy a kerítőtmet játszod? Egyébként meg egyik vesztesel sem akarok randizni. – Jennie megpaskolja Adam kezét. – Bocs, Adam. Te nem vagy vesztes. – A szája sarka kissé felfelé görbül, ahogy rám néz. Tekintete a kulcscsontomnál

meglazított nyakkendőmön és a kigombolt ingemen időz. Szeme játékos és gonosz csillogással siklik az enyémre.

Szeretnék mogorván nézni rá, ehelyett hosszan bámulom Jennie-t. Tekintetem bejárja rózsás, éles arccsontját, és karcsú vállára omló gesztenyebarna, göndör fürtjeit. Annyira vonzó, hogy az már nem lehet igaz. Amikor a közelében vagyok, csak az jár a fejemben, hogy milyen lenne behúzni valahová, ahol kettesben lehetünk, vagy az asztalra dönteni, és...

Morogva dőlök előre, az asztal alatt a sajtó térdemet szorongatva meredek Adamre.

– Mi a fasz? Ezt meg miért kaptam?

A hangja mély és ijesztő.

– Pontosan tudod, hogy miért. Miért nem csinálsz egy képet? Az tovább megmarad.

Hát, bassza meg! Mi értelme van a szemnek, ha még egy átkozottul dögös nőt sem értékelhetek vele? Ezt árulja már el valaki!

Kivéve, hogy Adamnek igaza van. Mint általában. Nem áll szándékomban az egyik legjobb haverom hűgával kavarni, úgyhogy az este hátralevő részében megtartom a szememet magamnak.

Oké, nem tartom, de *nagyon erősen próbálkozom!* Esküszöm!

Valahogy a bárpultnál kötök ki, és figyelem, hogy mit csinál Jennie a táncparketten. A haja sűrű hullámokban omlik a hátára, követem nyitott hátú ruhája vonalát, egészen a zene ritmusára ringó, csodás fenekéig. Vékony dereka és széles csípője van, olyan, amibe legszívesebben belemélyeszteném az ujjam...

– Csak kérd fel táncolni.

– Mi? – Emmettre nézek, aztán vissza Jennie-re, és megismétlem. – Mi?

– Úgy látom, szeretnél táncolni velem.

– Mi? Dehogya!

Most kiabálok?

– Miért kiabálsz?

– Nem kiabálok! – kiabálok.

Emmett felvonja a szemöldökét, leteszi a sörét, és a parkettre lök, a lányok felé. A felesége nem vesztegeti az időt, magához ránt, és megforgattatja magát velem.

– Gyerünk, Gare Maci! – Cara a száját biggyeszi, amikor Emmett köré fonja a karját, és a mellkasához húzza. – Rázd a segged, bébi!

– Én nem... Az én seggem nem... Én nem tudom...

– Te jó ég! – Jennie lenéző pillantást vet rám, miközben csípője tovább mozog a zenére. – Neked aztán semmi ritmusérzéked, mi, Andersen?

A szemét forgatja, amikor csak szótlánul pislogok egyet, összekulcsolja az ujjainkat, és magához ránt. A testünk hangoosan ütközik egymáshoz, és ez kívül-belül felmelegít. Aztán amikor Jennie megfordul, és a fenekét pár centivel a farkam elé helyezi, azt hiszem, mindjárt, kurvára el fogok ájulni.

Meleg keze az enyémre csúszik, és a még mindig ritmusra ringó csípőjére teszi. Emmett meg úgy kacsint rám, mintha nem most kaptam volna épp rövidzárlatot.

– Mozgasd a francos csípődöt! – morogja Jennie.

– Én nem... Nem tudom, hogy kell.

Összehúzott szemmel néz rám a válla felett, de megenyhül, amikor elpirulok. Jennie halkán felsóhajt.

– Csak mozogj velem, Garrett. Nem olyan nehéz. Hogy a pokolba szedsz fel olyan sok nőt?

– Mostanában eléggé pang a dolog – vágom rá meggondolatlanul, aztán gyorsan befogom. Utána meg valami elbaszott okból kifolyólag újra kinyitom a szám. – Nem volt túl sok... Mármost volt az a lány Pittsburghben, amelyik majdnem... – Jennie teste megdermed a kezem alatt. Megköszörülöm a torokomat. – Nem beszélek többet a szexuális életemről.

– Nekem úgy hangzik, mintha nem is lenne szexuális életed, nagyfiú.

Hát, nekem mondd! Emmett és Cara idén nyáron házasodtak össze. Carter meg gyakorlatilag azóta él (a fejében) Olivíával házasságban, hogy tavaly találkoztak, pedig a csaj egy ideig tartotta a távolságot. Adam még mindig szarul van, méghozzá attól, hogy hónapokkal ezelőtt rájött a barátnője hűtlenségére, bár kétségtelenül jobb neki nélküle.

Ez azt jelenti, hogy a hokiszezon első másfél hónapjában a meccsek után berúgtam a haverokkal, hogy aztán a szállodában gyorskaját együnk, és Xboxozzunk a kolbászfesztiválon, és a papucs szobatársaimat hallgassam telefonszex közben. Részemről teljes a szárazság.

Ez lehet az egyetlen oka annak, hogy jelenleg az jár a fejemben, hogy beviszem a kapitányom húgát a mosdóba, felteszem a pultra, és megnézem, milyen színű bugyi van rajta.

Amellett, hogy Jennie teljesen és totálisan tabu számomra, még halálra is rémít. Merész, magabiztos, és *átkozottul* pimasz. Ha egy szobában vagyunk, alig tudom levenni róla a szemem. Kivéve, ha felém néz. Vagy ha Carter engem bámul.

Mint most is, épp, amikor a kezem felcsúszik a húga csípőjéről a derekára, és erősen megragadom. *Kurva erősen*, amikor Carter szeme találkozik az enyémmel.

– Garrett – nyöszörög Jennie. – Ez fáj!

– Garrett! – Carter kemény hangjára végigfut rajtam a rémület, mert éles pillantást vet a kezemre.

– Ááá! – sikítok fel, vagy valami olyasmi, és ellököm magamtól Jennie-t. – Nem nyúlok hozzá! – szólok hátra a vállam felett, miközben lesietek a parkettről, és otthagynom Jennie-t egyedül, csalódottan, és majdnem olyan rémisztő pillantással, mint Carteré. Pedig Carter épp a menyasszonyát és a golden retrieverét pörgeti a táncparketten.

Végigosonok a folyosón, és a falnak dőlve megdörzsölöm a fáradt arcomat.

– Le kell feküdnöm – mondom magamban.

– Ebben segíthetek.

Egy csinos vöröske áll meg előttem, egy szalvétát és rúzszt húz ki a táskájából. A szalvétát a mellkasomhoz nyomja, és ráfirkant valamit.

Most akkor feldob, hogy ez mennyire könnyen megy, vagy csak szeretnék hazamenni, hogy befaljak egy doboz Pop-Tartsot? Nem tudom biztosan, de amikor Jennie végigsétál a folyosón, felszökik a vérnyomásom.

A vöröske a felső zsebembe dugja a számát, és az arcomra suttogja, hogy „hívj fel!”.

Jennie undorodó fintora olyan borzalmas, hogy nem tudok félrenézni. Egy szemforgatással megfordul, és a mosdó felé veszi az irányt, a lábam pedig követi.

– Jennie, várj! Én nem fogom... Én nem... Én...

– Nem érdekel, Garrett. Miattam annyi szoknyát kergetsz, amennyit csak akarsz. Mondjuk, azért talán ne azt válaszd, amelyik az egyik védőjátékkal jött.

– Mi? – A vöröskére nézek, aki rám kacsint, mielőtt eltűnik.
– Nem, de é-én... – A fejemet lehajtva dörzsölöm a tarkómat, ég a fülem. – Nem akartam csinálni semmit.

– De úgy panganak körülöttem a dolgok mostanában – morgogja Jennie vigyorogva. Előkotor egy törülközőt a kis, arany színű táskájából, és hozzám vágja, mielőtt a csípőjével belöki a mosdó ajtaját. – Rúzsolt van az arcodon, nagyfiú.

Valahogy sikerül otthagynom a rúzsoltot, és végül Adam törli le az arcomról, ezzel minden lányból vihogást váltva ki. Mire az este végén Carter és Olivia beszállnak a limóba, minden kellemes érzésem elszáll, a karomat állandóan keresztbe fonom a mellkasomon, és minden szavam zsörtölődés. Még a lábamnál ugráló kutya sem tud jobb kedvre deríteni.

Nem is akarom tudni, Carternek mit kellett bevetnie azért, hogy Dublin itt lehessen a fogadáson, de nem vagyok meglepve. Az a pasi mindenből ki tudja dumálni magát. Ráadásul kiderült, hogy a golden retrieverek rohadt cukin néznek ki szmokingban.

– Gyere ide, Dubs! – kiáltja Jennie, a combját ütögetve.
– A kedvenc nagynéniddel jössz haza! Igen, te vagy az én szépséges kis fiúkám!

– Te vagy az egyetlen nénikéje.

Keresztbe fonja a karját, ezzel ma este sokadszorra vonja a figyelmet a dekoltázsára, aztán a csípőjét balra dönti, és a combig felhasított ruhája szétnyílik, megmutatva elképesztően formás lábát.

– Fogd be, te pöcs!

– Napsugárnak kéne hívnunk téged – morgom az orrom alatt. – A derűs hangulatod miatt. Mindig olyan kedves és boldog vagy.

Ember, a magamhoz vett folyékony bátorság rendesen kicseszik velem ma este...

Jennie összehúzza kék szemét.

– Szállj be a kibaszott kocsiba, *Gare Maci!*

– Igenis, asszonyom!

Becsúszom a várakozó limuzin hátsó ülésére, és helyet foglalok Hank mellett, amíg mindenki beszáll utánam.

Hank egy nyolcvannégy éves fiatalember, Carter és Jennie egyik legjobb barátja, egyfajta pótnagypapa, és pokolian menő pasas. Korábban ő volt Dublin gazdija, valószínűleg ezért ugrik rám a kutya, lép a tökömre, és terpeszkedik el Hank ölében.

– Szarházi – mormogom magamat markolva.

Hank halkan nevet.

– Ma este tényleg rád jár a rúd. – Halkan és boldogan sóhajt egyet. – Milyen csodálatos esküvő. Olivia lenyűgöző volt ma este.

Cara kuncogva túr bele Emmett hajába, az ölében ülve. Ugyan Hank már tizenöt éves kora óta vak, sosem hagyná ki, hogy kicsit fényezze a nők önbecsülését.

Sóhajtva dőlök hátra az ülésben, és becsukom a szemem, hogy kizárjam a Carter terhességbejelentéssel kapcsolatos fias-kójáról folyó beszélgetést. Adam még mindig zabos, mert sok pénzt vesztett, Holly meg névlistát készít a leendő unokájának. Carter és Olivia úgy döntöttek, hogy nem akarják előre tudni a baba nemét. Olivia azt mondja, azért, mert nem akar az egész terhesség alatt azon veszekedni a férjével, hogy nem fogják Carter Juniornak nevezni a gyereket, ha fiú. De szerintem azért nem akarják tudni, mert Carter be van szarva, hogy lány lesz. Számára olykor a tagadás a legjobb orvosság.

Amikor megállunk Holly és Jennie háza előtt, Dublin orrát a zakómba temetve alszik az ölemben, Cara nyelve meg Emmett torkában van.

Csak Dublin halk szuszogását hallom, és – azt hiszem – a nyálcsere hangját, Emmett meg időnként arról suttog, hogyan fogja megdugni a feleségét ma este.

Abban a pillanatban kiugrok a kocsiból, hogy kinyílik az ajtó.

– Segíték Hanknek bemenni.

Adam a járdára veti magát.

– Én is!

Miután Hank lepihent a vendégszobában, a konyhába lépve Holly azonnal sütitet nyom a kezünkbe.

– Már elkezdtem a karácsonyi sütezt. – Visszatesz egy zacskónyi csokis-mogyoróvajás, golyó alakú mennyszógot a fagyasztóba. – Még csak november van, úgyhogy ez csak egy kis kóstoló. – Mindkettőnk arcon puszil, mielőtt elindul a folyosón. – Ennek a nagyinak ágyba kell bújni, mielőtt felébred, és rájön, hogy az egészség csak álmodta. És mégsem sikerült hozzáadnia a fiát egy csodálatos nőhöz, aki hajlandó elviselni őt élete hátralevő részében.

Adam megböki a vállam, és megmarkolja magát.

– Gyorsan ereszték egyet. – Megáll, tekintete Jennie-re siklik. Megköszörüli a torkát, és elpirulva lassan elengedi a kishavert. – Úgy értem, ööö... Használnom kell a... fürdőszobát. – Egy pillantással, amit gyanúsán figyelmeztetőnek érzek, otthagyt Jennie-t és engem a konyhában.

A lány azonnal levegőnek néz, és tölt magának egy pohár vizet.

– Ööö... – A fejemet vakarva keresem a módját, hogyan oldhatnám ezt a kínos feszültséget. – Hát, nagyon szép... időnk

van? – Belehorkant a vízbe, elővesz egy másik poharat a szekrényből, megtölti, és a kezembe nyomja. – Kösz?

– Ühüm – motyogja, én meg a ringó kerek fenekét nézem, ahogy a folyosó felé indul. Egy kézzel hátranyúlva próbálja lehúzni a barack formájú domborulat fölött kezdődő cipzárt.

Próbálja, de nem sikerül.

Nagyot sóhajtva megáll, ujjaival az ajtókereten dobol. Megfordul, és pontosan ott talál, ahol nem kéne lennem: itt állok, és őt bámulom.

– Segítenél a cipzárral? Beragadt. – Megpördül, és felém fordítja a hátát, én meg teljesen lefagyok.

– Ja, persze, hogyne! Jó vagyok a cipzározásban.

Jó vagyok a cipzározásban? Mi a franc, te marha! Fogd már be!

– Le kéne tenned a vizet.

– Mi? – Lenézek a pohárra a kezemben, és elnevetem magam. Miért vagyok ennyire rekedt? Hány éves vagyok? Huszonhat, vagy tizenkettő? – Ja, igen! – Gyorsan kiürítem a poharat, és leteszem, izzadt tenyeremet a nadrágomba törlöm.

Basszus, ez a ruha! Ez a hát! Ez a rohadt fenék! Ezt be kéne tiltani. Annyit mondhatok, hogy a kezemnek mindenképpen tilos ilyen közel lennie hozzá. Ha Carter látna most, soha többé nem játszhatnék profi jégkorongot. Legalább egy végtagom hiányozna hozzá.

Nem tudom, hogyan közelítsem meg a helyzetet. A cipzár ott van, épp a domborulat fölött, és... nekem csak... Csak fogjam meg? Igen, csak simán megfogom. Előrenyúlok, aztán habozni kezdek.

– Khm, én csak... – Oldalra döntött fejjel vizsgálgom a kis aranyszínű fülecskét. – Én, ah...

– Az ég szerelmére, Garrett, nem olyan nagy dolog. Biztosan becsípődött. Csak rántsd meg rendesen!

– Rendben. Oké. Persze.

Túlságosan nagy ujjaim közé fogom az aprócska cipzárt, a másik kezemmel megmarkolom Jennie csípőjét, hüvelykujjamat a meleg bőrébe nyomva. Enyhén görbíti a hátát, és elakad a lélegzetem a torkából feltörő mély, rekedt hangtól.

Ajajjj, mit művel? Ne! Ne, ne, ne! Fel fogja ébreszteni!

Jennie összefogja a haját, és átveti karcsú vállán. Fülledt kék pillantást vet rám sűrű szempillái alól, és a tekintetem követi az alsó ajkán végigszántó nyelvét.

Ó, baszki! Ja. Felébredt!

Ne most, Johnson főhadnagy! Pihenj, katona!

– Garrett.

A tekintetem találkozik Adam szúrós pillantásával. Visszanézek Jennie fenekére – *cipzárjára* –, gyorsan megrántom a cipzárt, kiszabadítom a beakadt anyagot, aztán húzom is a csíkot kifelé a házból, becsapom az ajtót magam mögött, nagy sóhajjal hajolok előre, és megtámaszkodom a térdemen.

Húúú! Ez közel volt.

Adam tűnik fel, és a fejét rázva, halkán szól rám.

– Keress valaki mást. Komolyan, *bárki* mást!

Rendben. Igen. Pontosán ezt kell tennem. Jennie tiltott terület. Ráadásul alig ismerem. Nem kell feláldoznom semmilyen barátságot, hokiidényt – vagy értékes végtagot! – azért, hogy keféljek egyet. Rengeteg lehetőségem van.

Fél órával később ezzel biztatom magam, és sóhajtva nyomogatom a lakásomhoz vezető lift hívógombját.

– Mr. Andersen – suttogja egy fülledt hang a hátam mögött. Az egyik szomszédom, Emily mellém lép. Sötétszőke haját

átsöpri a vállán, ahogy cseresznyepiros ajkát mosolyra húzza, ami kiemeli arccsontja enyhe csillogását. Párszor már faltam azt a száját. – Milyen jól nézel ki ma.

Betessékelem a liftbe, megnézem magamnak a csillogó ruháját és végtelen hosszú lábát a fekete magassarkúban.

– A legjobb barátom esküvőjén voltam – magyarázom. – És te? Fantasztikusan nézel ki.

– Mindig ilyen jól nézek ki, és ezt te is tudod. – A korlátnak dőlve végigmér, miközben megnyomom az ő, aztán az én emeletem gombját. – Legénybúcsú.

– Mindenki megházasodik, mi?

Felhorkan.

– Én ugyan nem!

Halkan nevetve simítok bele a hajamba.

– Én sem.

A lift megáll, Emily kisétál a folyosóra, a válla felett hátranézve nem hagyja, hogy az ajtó becsukódjon.

– Elmész?

Nem kerüli el a figyelmem az „el” szócska, hagyja, hogy a célzás ott lógjon közöttünk a levegőben.

A korlátba kapaszkodva nézem a márványpadlón topogó cipőmet. Tekintetem a lábam közti csomagra siklik, ami még mindig a cipzáramnak feszül, a fenéktől, amit alig egy órája érintettem meg, és muszáj vagy századszor emlékeztetnem magam arra, hogy *az* a fenék tiltott terület.

Emily elmosolyodik, ahogy felegyenesedem. *Bassza meg!*

– Ja, el akarok.